

ალექსანდრე ჭავჭავაძე

вѣѡ стихов пленителнѣя слѣѡсть
оройѡет веков зѣвистливую зѣль.

პუშკინი.

მისი ლექსი შვებით, ლხენით
ხან მეჯლისში მქჳფრინდება,
გულს ჩაგეკვრის, ჰლალობს, ჰხარობს,
გამღერებს და ამღერდება;

ხან ღონდება ნაზ ქალსავით
უიმედო სიყვარულით,
ხან იფეთქებს ჭაბუკსავით
და განდევნის სევდას გულით;

ხან ბუჩქებში მიმალული
ჰზის მარტო, ვით იადონი,
შჰჰყეფს სატრფოს გულსაკვდავად,
ტრფობის ისრით განაწონი;

ხან ჰრბის ველად, ამრტო ჰგალობს
უდაბნოში, ვითა მწირი,
შეჰკვნესს შავ-ბედს ქვეყნისასა,
ქვეყნისათვის ანატირი;

ხან დაჰყურებს ნაღვლიანად,
დაფიქრებით გოგჩის ტბასა
და ემდურის მწვავის მოთქმით
დაუდგრომელ დროთ ბრუნვასა...

1860წ.